

Boos

Ik ben Sofie. Ik heb heel mooi haar. Het is niet echt blond, maar ook niet echt bruin. Het glanst en het steekt niet naar alle kanten. En het is lang, maar niet zo lang als vroeger. Toen kwam het bijna tot aan mijn... poep. (Dat woord mag ik zeggen.)
Ik wilde dat het nog véél langer zou worden. Zó lang dat het tot aan mijn knieën kwam. Dan kon ik me helemaal in mijn haar rollen zoals in een deken. Dan had ik het lekker warm en kon ik overal slapen, ook buiten op het strand.
Maar iedereen wilde dat ik mijn haar liet knippen. Knip! Knip! Knip! deden ze dan met hun vingers. Zoals een schaar. Papa deed dat. Mama deed dat. Mijn zussen Marthe en Marie. Mamy en papy. Oma en opa. Tante Astrid. Alleen oom Karl niet. Die vond mijn haar mooi. Dat zei hij toch altijd.
Maar op vakantie in Italië zei hij iets anders.
Papa, tante Astrid, oom Karl, mijn zussen en ik waren die dag op het strand. Mijn haar was nog een beetje nat en het kleefde op mijn rug. Ik vind dat prettig.
'Sofie, nu wordt je haar wel heel lang', zei oom Karl. 'Misschien moet je toch eens naar de kapper gaan.'
Met zijn vingers deed hij een schaar na. Knip! Knip! Knip!
Hij ook al. Ik was boos. Zó boos. Ik begon heel hard te gillen, want dat kan ik goed.
Ik rende terug naar de zee, langs de parasols en de strandstoelen tot aan de golven. Ik dook onder water en zwom zo hard ik kon. Ik wilde zo ver zwemmen dat niemand mij nog kon zien. Helemaal tot aan het eilandje verderop in zee. Meestal is dat er niet en zie je alleen maar mist, maar vandaag kon je het goed zien.
Ze mochten mij niet vinden. Ze zouden mijn haar afknippen!
Ik zwom naar links en kwam na een hele lange tijd weer uit het water. Moe verstopte ik me achter een parasol.
Ik zag dat ze naar de zee keken. Ze wilden zien waar ik zou bovenkomen.
Papa dook in het water. En Marthe ook.
Marthe kan héél ver zwemmen, wel meer dan een kilometer. Ze heeft een brevet. Maar dat heb ik ook.

Na een hele lange tijd – zeker wel een uur, denk ik – had tante Astrid me gezien. Ze zwaaide met haar armen en hield een handdoek open. Ik dacht dat ze heel boos zouden zijn, maar iedereen was lief. Marie huilde zelfs. Een beetje maar.
Daarna kregen we allemaal een ijsje. Ik kreeg er buikpijn van, maar daar zweeg ik maar over.
Niemand praatte nog over mijn haar. Alleen oom Karl. Die zette de vingertoppen van zijn linkerhand op mijn hoofd en sloeg dan met zijn andere hand boven op zijn linkerhand.
'Pets! Pets!' zei hij.
Dan streelde hij heel langzaam met zijn vingers over mijn haar. Van mijn kruin tot mijn oren. Het voelt net alsof er een ei op je hoofd is gevallen.
'Een ei! Een ei!' riep oom Karl.
'Haha, ik ken dat spelletje al. Ik ben geen baby meer', zei ik. 'Ik weet wel hoe een echt ei op je hoofd voelt, hoor.'
Iedereen lachte.
Ik was blij, want ik moest niet naar de kapper.
's Avonds kamde ik mijn haar. Héél lang. Toen ik in bed lag, probeerde ik of het al tot aan mijn knieën kwam. Nog niet. Ik moest nog een beetje sparen.
Toen iedereen sliep, kroop ik weer uit bed en liep naar de spiegel in de badkamer.
Ik stopte mijn vingers in mijn haar en voelde of hij al sliep. Hij ademde zachtjes. Ik streelde hem over zijn hoofdje.
Vincent.
De vogel in mijn haar.
Mijn vriend die niemand kende.
Mijn geheim.